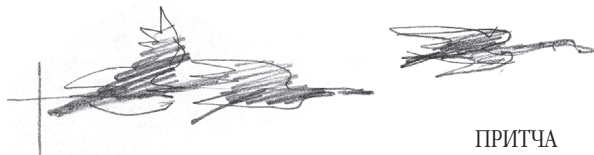

Притча
за голямото крило

От Луис А. Тарталя

ПРИТЧА
ЗА ГОЛЯМОТО КРИЛО
От Луис А. Тарталя

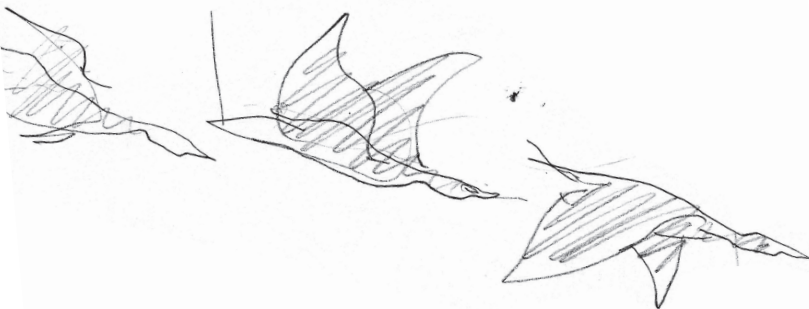
Снимка: Робърт Бейтман

3 А А В Т О Р А

Д-Р ЛУИС А. ТАРТАЛЯ се е отдал във всичките си начинания на това да помага на другите хора да постигнат пълния си потенциал. Той е имал успешна медицинска и психиатрична практика, работил е в Калкута с Майка Тереза, а днес посвещава времето си на своето семейство, на творческото писане и на вдъхновяващи беседи. Доктор Тарталя е автор на няколко книги, сред които – *Безукорен*. Живее със семейството си в Силвания, Охайо.

Голямото крило превръща това надвремево чудо, каквото е миграцията на гъшето ято, в притча за съвременната епоха. В книгата се разказва за неохотното, ала устойчиво преобразуване на един младок от опърпано новооперено пиле във Велик гъсок и победата му над размириците в собствената му душа и ударите на страховита буря в Атлантическия океан. *Голямото крило* утвърждава както нашия потенциал на отделни личности, така и силата на груповата молитва, или „Ятния ум“. Докато пътешестваме с този гъсок и неговото ято, преоткриваме факта, че свързваме собствения си потенциал с мощта на общото благо посредством ценности като честността, надеждата, куража, доверието, постоянството, духовността и служенето. Изпитанията и горестите на младия гъсок, а също и триумфът му, са и наши собствени.

С Е Р И Я • П О З Н А Й С Е Б Е С И •

ЛУИС А. ТАРТАЛЯ

Превод от английски г-р Калка Герганова

П Р И Т Ч А З А

ГОЛЯМОТО КРИЛО

*Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“,
можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас
книготърговец, или на телефон (02) 988 0193,
както и на електронните ни пощи
bookstore@kibea.net и office@kibea.net.*

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Солунска“)
Фирмена книжарница: 988 0193

Louis A. Tartaglia M. D.

THE GREAT WING

Copyright © First published by Beyond Words Publishing, Inc., Hillsboro,
Oregon. www.beyondword.com, trade paperback edition together with Atria Books,
A Division of Simon & Schuster, Inc., www.simonandschuster.com. All rights reserved.
Translation rights arranged through Sylvia Hayse Literary LLC, Bandon, Oregon, USA

Всички права запазени.

© Издателска къща „Кибеа“, 2014

© г-р Канка Герганова, превод, 2014

© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2014

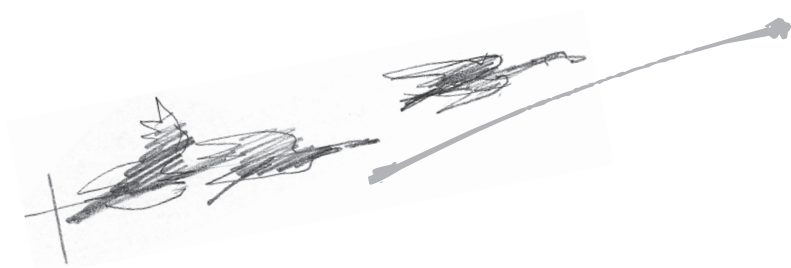
ISBN 978–954–474–661–2

*На съпругата ми Барбара,
и на същината на Голямото крило,
криеща се в сърцето ѝ.*

*Специални благодарности на Уейн
и Марси Дайър, които ме окуражиха
да рискувам да напиша настоящата
книга и да преодоля страховете си
в това отношение. Много благодарности
и на покойния Ог Мандино и на съпругата
му Бет, които ме изслушваха и винаги
ме молеха да им пратя каквото съм
написал. Благодаря ви за вярата в мен.*

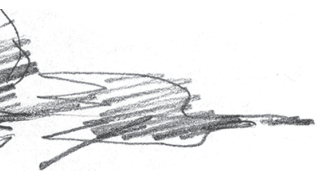
Съдържание

Предисловие	11
1. Борбата да отстъпиш	17
2. Смята плътност	22
3. Голямото крило	25
4. Великия гъсок, най-смелият от смелите	35
5. Състрагателната гъска и Бил	46
6. Огъст и съмнения	53
7. Безсилието и освобождаването от страха	57
8. Тренировките по летење	63
9. Инвентарът с ценности	69
10. Да се придвижваш напред по по-голямото крило	79
11. Гъскостийн	90
12. Бет и нейният другар Огъст	99
13. Поддържането на Ятния ум	104
14. Дългото пътешествие започва	111
15. Практиката завъртане	117
16. Страховитата буря	125
17. Великият съвет	151

Предисловие

*Покойната майка Тереза от Калкута
предложи Голямото крило да бъде публикувана
на италиански от „Ридзоли“.
Предлагаме превод на предисловието
към италианското издание.*

На пръв поглед *Голямото крило* изглежда като продукт на Ню ейдж културата, ала в същността си спада към едно ново съзнание, което се разпространява из света и включва популярната днес концепция за възстановяването.

Предлаганата книга е допълнение към притчата със заглавие *Джонатан Ливингстън Чайката** и разказва за различните нива на трансформация у един гъсок на име Гоумър, докато той преминава от ограниченията на собственото си ego до усещането за общността си с ятото.

* Автор – Ричард Бах, издадена от ИК „Кубеа“, 1996. – Бел. прев.

Чрез кризите на самоуважението, вярата в себе си и чрез мотивите, заобикалящи собственото му съществуване, превъзможването на егото го отвежда до „Ямния ум“. В този нов вътрешен светоглед Гоумър успява да постигне „Слятата плътност“, която, според описанието ѝ в книгата, не е нищо друго, освен простичкото присъединяване на отделното същество към колективното съзнание. То дава възможност на Гоумър и на ямото да се отправят на голямата миграция – символ на върховната реализация.

„По някое време в живота им – разказва книгата, – всички същества започват да се съмняват, че разполагат с вътрешната сила, потребна им, за да осъществят участта си. „Голямото крило е винаги тук – рече Дядо. – То е твоята природа, твоята същина. То никога не те напуска. ... Крайно необходимо е да вярваш в себе си, но не по-малко важно е да летиш с онези, които също вярват в теб.“*

Голямото предизвикателство в живота е да станеш това, което ние в същността си вече сме. Да се събуди гигантът, дремещ вътре в нас: това е големият ни дълг!

Често съм чувал Майка Тереза да казва: „Така както семето е предопределено да стане дърво, така и ние сме предопределени да израснем до същото съзнание като на Христос.“

* Настоящата книга, Трета глава. – Бел. прев.

Постмодерният период, който се разви от недрата на младежката революция от 60-те години на XX в., подтикна към изследване на нови вътрешни пространства и нови гледни точки, ускорявайки кризата на ценности-те и вярата в себе си в условията на нашата социално-културна и религиозна система, кризи, които си навлякохме още преди 60-те, най-вече в периода след Втората световна война.

Докато, от една страна, в отрицателен смисъл, множество морални и етични бариери бяха разрушени, например тези в сексуалността: и границите на ума и подсъзнателното бяха преодолены с помощта на психоактивни вещества, то, в положителен смисъл, целият духовен свят в нас бе преоткрит и предяви права над нас.

Под *духовност* нямам непременно предвид официалната религия. Възможно е човек да е последовател на официалната религия и при все това да е лишен от духовност, както и е възможно човек да е духовен без някога да се е присъединявал към някаква официална религия. Лично аз смятам, подобно на френския философ Етиен Жилсон, че добрите пътища водят към Евангелието.

През последните четиридесетина години чрез медиите, пътуванията до Изтока и всякакъв вид експерименти младите хора въведоха други форми на възприемане на духа, на единство с божественото, Върховната действителност. Отвъд концепциите и познатите понятия на нашата юдеохристиянска вяра съществу-

ват популярни представи, че същата тази духовна реалност се среща в други форми, в други култури, които са дори по-стари и понякога по-дълбоки от нашите системи.

Вселенският закон, управляващ всяко битие и наречен от философията веданта *санатха дхарма*, не е нищо друго, освен назоваването от нас – в един може би личностен смисъл – Божествено провидение, а в настоящата книга – Голямото крило.

Наш дълг, предвид всичко това, независимо от различните ни пътища, е да осъзнаем навреме и в пространството на нашата индивидуалност онова, което Свети Игнатий Лойола нарича в книгата си *Духовни упражнения*, „целта, за която сме били сътворени“.

Ако не удовлетвори тази дълбинна потребност за съществуване, винаги ще бъдем разделени вътре в себе си, ще тичаме подир повърхностните ни желания и ще избягваме да си спомняме за по-дълбоките ни нужди.

Това несъответствие в нас никога не ще ни позволи да открием синергията, даваща ни възможност да влезем в „Слятата плътност“ и да полетим с полета на Голямото крило към трансцендирането на нашето его, към трансцендирането на света на сетивата, в свободата на абсолюта на Бога, и в онази пълнота, която никога не ще се изчерпи.

Голямото крило ни показва пътя на вярата и възстановяването, който подтиква читателите да се запитат за великите мистерии на съществуването. През

всичките многобройни етапи на растежа голямото пътешествие се състои от постигането на целта интегриране, както и от себerealизацията.

И накрая, няколко думи за автора. Доктор Тарталя ми е скъп приятел, от когото съм научил много неща. Той ме запозна с различните системи на възстановяване, които използваше, като психиатричната медицина, за да лекува многообразните форми на зависимост, психичните и духовните болести, поразяващи хората в нашата епоха.

Срещнахме се – един от странните похвати, които „голямата мандала“, наречена Божествено провидение, използва – в „Майчинската къща“ на сестрите мисионерки на милосърдието в Калкута.

Именно Майка Тереза ни запозна. Един център за възстановяване от наркотична зависимост се издигаше недалеч от „Майчинската къща“, на улица „Ленин Серани“, а аз търсех специализирана помощ. Майка Тереза помоли доктор „Т“ да гоиде, за да боядиса и почисти определените стаи в центъра. Доктор „Т“ вместо това реши, че може да направи нещо по-добро за мен и ме покани на прекрасен обяд в хотела си – а аз наистина се нуждаех от такъв. Разказа ми за многообразните системи за възстановяване, а също и за духовните вярвания, с които се бе запознал. Илюстрира ми по задълбочен начин системата „Дванадесетте стъпки“, прилагана към различни видове зависимост и особено популярна сред членовете на А. А. (Анонимните алкохолици).

Обясни ми и друга система от вярвания, наречена „Господар на ума“, разработена от Църквата на днешния ден в Мичиган, тя особено ме впечатли, а и бе дала най-добри резултати при първата група хора, организирана в Калкута.

От срещата се роди приятелство, продължаващо и до днес, което в редица случаи реципрочно ни е стимулирало в голямото екзистенциално летене.

Затова съм сигурен, че *Голямото крило* ще е стимул и духовно пробуждане за много хора, търсещи вътрешния път и стремящи се към духовна пълнота недоловимо, стъпка по стъпка, всекидневно – нещо, на което те, подобно на Гоумър, протагониста на книгата, никога преди не са се осмелявали да се надяват. Книгата наистина е простичка притча, съдържаща могъщо послание – покана към пълната цялостност, която е процесът на синергията, въвеждащ индивида в духа на ямото и позволяващ хората да осъществят пътешествието на Голямото крило.

Отец Анджело Сколоци

Служещ лидер

Мисионери на милосърдието, Трети орден

1 Борбата да отстъпим

В продължение на хиляди години ята
гъски са прелитали в хармония от Северните езера
до техните зимни домове в залива Чезапийк. Нито
едно ято не е изминавало повече от няколко мили,
без да сформира по напълно естествен начин
модели на летене. А когато настъпи миграцията,
моделите на летене стават много специални.
Учените са се опитвали да обяснят аеродинамиката
на гъшките модели на летене, но засега не са успели
да установят как се изграждат те. Цялото ято
инстинктивно образува една V-формация, напом-
няща на гигантска птица.

Във формацията има по-малко и по-голямо крило. Лявата страна е по-слаба и по-къса. По-малкото крило е съставено от по-старите, немошни птици и от онези, които са твърде млади, че да действат като дясно крило. По-силните птици успяват да издържат на феноменално големия стрес да летят в голямото крило. Те отвеждат благополучно ятото до новия му дом, място, подготвено за тях, когато идва есента.

За всяко животно в природата промяната на сезоните означава различно нещо. За младите тя означава чудото на многото лица на живота. За старите тя носи чувство на увереност – увереността, че промяната е нещо постоянно случващо се. За младия гъсок на име Гоумър промяната на сезоните, макар да е чудо, събуди в сърцето му вълнение, което го накара да се чувства неспокоен.

Цяло лято природата изглеждаше неизменна, ала сега дните вече започваха да намаляват, а нощите – да се удължават. Гъсокът Гоумър бе забелязал, че листата се сдобиват с многообразни оттенъци на червено и златисто. А в ятото се наблюдаваше необичайно оживление. Дядо Гъсок се опитваше да убеди Гоумър да посещава тренировките на ятото, да усвои уроците, които всички гъски трябва да овладеят преди първото им мигриране.

За Гоумър представата за дисциплина бе нещо отблъскващо. Струваше му се, че тя не е особено смислена.

Да летиш означава да си свободен – свободен от житейските проблеми, свободен от отговорността, просто – чиста свобода!

Той отказваше да приеме идеята за учене, което да влее Ятната мисъл в ума му. Така или иначе, не беше сигурен, че наистина иска да напусне района на Северните езера. Лятото беше толкова забавно. Той се моташе с другите гъски и прекара изключителни мигове – лудувайки във водата, ловейки риба, играейки по цял ден. Но дните се скъсяваха, а и застудяваше.

По-старите гъски постоянно говореха за заминаването за друг залив, но той бе твърде далеч и Гоумър се уморяваше от самата мисъл за дългия полет до него. А и я имаше и тази Ятна мисъл, която той чисто и просто не разбираше. Понякога по-старите гъски я наричаха „Ятна наклонност на ума“, други пък – „Ятен ум“. Тя имаше толкова много имена, как би могъл той да разбере това, което Дядо наричаше „просто една голяма идея“? Как би могъл да лети с тях, след като и представа си нямаше за какво става дума?

През последните няколко дни Гоумър виждаше другите гъски да си говорят. Те се скупчваха заедно и обсъждаха вижданията си за красивия нов дом, който Природата подготвяше за тях. Тя постъпваше така при всеки цикъл, ала Гоумър смяташе, че няма гаранция, че това ще се случи и този път. По-старите членове на ятото, изглежда, бяха сигурни, че зимният им дом ги очаква. И казваха на Гоумър, че интуитивно знаят и са убедени в неговата красота и готовност.

Гоумър обаче бе скептично настроен. Нещата просто не можеха да стоят по този начин. Дядо го бе предупредил, че или ще лети с тях на юг, или ще страда в студа и ще преживее неимоверни трудности. За гъските, които оставаха, после нито се чуваше, нито пък някой отново ги виждаше. Подслоните, които изостаналиите построяваха, не издържаха през зимата – големият студ ги разрушаваше. И макар че Гоумър си имаше своите съмнения за заминаването, като наблюдаваше повишената активност на ятото, му ставаше ясно, че почти всеки вярваше, че е по-добре да мигрират, отколкото да останат. Беше странно време, промяна на сезоните, и то го караше да изпитва някаква необходимост да направи нещо, макар да не бе сигурен точно какво. Но каквото и да правеше, чувстваше, че не е подготвен за дългото летене.

От известно време Дядо подготвяше Гоумър за миграцията. Гоумър бе чувал безброй истории как гъските развиваха Ятната мисъл до такава степен, че мигрирането ставаше автоматично, но не смяташе, че може да им повярва. А Дядо разбираше дилемата му. И му говореше утешително: „Не се тревожи, мъниче. Когато дойде време за голямата миграция към зимния ни дом, природните ти инстинкти ще направят така, че да развиеш у себе си Ятната мисъл.“ Гоумър усещаше гумите да отекват в ума му.